

Convergència i els convergents

written by Fredi Bentanachs | 5 de juliol de 2023

Cal fer memòria i cercar en la història dels moviments catalanistes, independentistes i antifeixistes entorn dels anys 60 i 70, i hi veurem fets històrics remarcables per reivindicar el fet nacional català, des dels fets del Palau que comportaren anys de presó a l'activista Jordi Pujol i Soley, a accions com el segrest de la Verge de Núria o l'intent de segrest de la mòmia de Jaume I. Aquests moviments socials cristians varen anar forjant un nacionalisme emergent en paral·lel amb l'independentisme més combatiu com el PSAN.

Convergència Democràtica va néixer com a confluència de fusions de partits socials cristians, obrers i lliberals. En els seus inicis, l'organització dirigida pel MHP Jordi Pujol i Soley s'autodefinia com a nacional amb un independentisme potent en el seu nucli i reconeixent el dret d'autodeterminació. En les primeres eleccions tingué el suport explícit de diverses entitats nacionalistes i del patriota marxista Josep Pallach, del Partit Socialista de Catalunya-Reagrupament (PSCR), potser el líder cridat a ser president de la Generalitat, si no s'hagués vist truncada la seva carrera per la seva mort. Una pèrdua irreparable pel moment, ja que probablement, si no hagués mort, el PSCR mai s'hagués fusionat amb la federació socialista PSOE d'en Josep Maria Triginer, un grupuscle minoritari.

Jordi Pujol eixia com el gran líder del nacionalisme català que va saber aglutinar tots els sentiments del catalanisme polític conjuntament amb coalició amb els democratacristians d'UDC de Miquel Coll i Alentorn, un partit petit però radicalment catalanista com ho demostrava el fundador Manuel Carrasco i Formiguera, afusellat vilment pel franquisme per separatista català, nom amb què en aquella època es coneixia

l'independentisme.

CDC fou el gran partit del nacionalisme emergent, a l'estil del partit escocès, i aixopluc indirecte de l'esquerra independentista, car molts activistes del moment foren ajudats a nivell particular per militants de CDC, i la mateixa Banca Catalana col·laborà amb donacions a la cultura catalana, entre altres ajudes. El sindicalisme nacional, Solidaritat d'Obrers de Catalunya, SOC, el que ara es coneix com Intersindical, fou ajudat per elements d'UDC i CDC per poder subsistir. A les acaballes del franquisme, la política més patriòtica que hom podia fer per mantenir la nació, fou feta pel carismàtic MHP Jordi Pujol, i aquest mèrit no se li pot pas manllevar. Així com fer la CCRTV (TV3 i CatRàdio), tot i que no estava a l'Estatut; el traspàs i creació d'un cos de policia propi: els mossos d'esquadra; rebre reconeixements internacionals com el de l'emperador del Japó, també per part de Rússia, Alemanya, Estats Units, Anglaterra, etc. I això no ho ha tornat a fer mai més cap president de la Generalitat.

El crit de convergents que utilitzen els pijo-progres com insult en referir-se a qualsevol moviment de la defensa nacional, no és tan sols un insult a la intel·ligència, sinó un atac directe al poble català.

L'autoodi que ens han volgut entaforar és un guany dels castellans opressors de l'espanyolisme més ranci, el pretès esquerranisme actual d'organitzacions botifleres com ERC o la pretesa moral revolucionària totalment tronada on s'aixopluga la mal anomenada esquerra independentista, no són més que ninots en mans de l'Estat espanyol, del CNI. La col·laboració amb organitzacions lerrouxistes al servei del feixisme espanyol com Comuns, Podemos, Ada Colau, són un tret al peu a la mateixa pretesa esquerra independentista.

Si volem realment salvar la pàtria, l'essència cultural i lingüística de la nació catalana, hem de començar per conèixer, estimar i valorar la nostra història i la nostra

identitat nacional. Saber valorar en positiu els nostres líders: Ferrer i Guàrdia, Enric Prat de la Riba, Francesc Layret, Salvador Seguí, Francesc Macià, Manuel Carrasco i Formiguera, Daniel Cardona, Andreu Nin, Joan Comorera, l'Abad Escarré, Jordi Pujol, Lluís Maria Xirinacs, entre els més contemporanis, una ampla representació a banda i banda d'ideologies, però tots amb un objectiu comú, el manteniment de la nació catalana perquè pugui ser un estat sobirà en un futur no llunyà.

Quan el lerrouxisme i esquerranosos diguin *convergent* com un insult, cal recordar-los que el poble català va votar majoritàriament, amb dues majories absolutes seguides el MHP Jordi Pujol i Soley i aquesta fita no l'ha aconseguida ningú fins avui.

Aquest escrit és fet des d'un pensament estrictament comunista i nacionalista, d'una persona que mai ha militat a les files de CDC i àdhuc hi he estat en profund desacord amb moltes coses, però no pas en el sosteniment del nervi nacional fins a la independència.

Mai hem de caure en els paranys posats per la pèrfida Castella.